

[Pinholt.]

Radiofoniens Udsendelser, for saa vidt og i det Omfang disse med Rimelighed kan sammenstilles med Det kongelige Teaters Opførelser.“

Det blev sagt i Kommissionen, at det var urimeligt, at Det kongelige Teater skulde svare Forlystelsesskat og Radiofonien ikke, og saa paalægges man Radiofonien en Forlystelsesskat og fritager Det kongelige Teater, idet man betaler Teatret Forlystelsesskatten tilbage. Det er en ejendommelig Form for Ligestilling, en Form, jeg i hvert Fald ikke kan forstaa, og jeg tror, der er flere end mig, der ikke kan forstaa den. Jeg maa sige, at man bør ogsaa lægge Mærke til Kammerherre Lerches Svar. Radioraadet har med Undtagelse af eet Medlem, nemlig det af Undervisningsministeriet valgte, Otto Rung, svaret:

„At Radiofonien i øvrigt skulde optræde som understøttende Tonekunsten, er saa meget mere urimeligt, som Statsradiofonien aarlig betaler ca. 340 000 Kr. til Forfattere og Komponister for Opførelsesretten til deres Værker, af hvilket Beløb ca. 250 000 Kr. kommer Komponisterne, det vil sige Tonekunsten, til gode.“

Man siger ogsaa:

„Man er klar over, at der i Løbet af faa Aar vil komme nye Opgaver for Radiofonien, der vil sluge store Summer; man tænker saaledes i første Række paa Televisionen.“

Radioledelsen er meget betænkelig ved, hvad man her vil foretage sig over for Radiofonien. Jeg skal slutte, hvad jeg har at sige, med at udtale Haabet om, at det vil lykkes at komme til en Ordning, hvorved den store By her bliver stillet over for sit Ansvar med Hensyn til Musikken, en Ordning, hvorved det bliver klart, at Rigsdagen vil være med til at opretholde en Skuespilplads under alle Omstændigheder — om man skal vælge, at den skal statsdrives eller privatdrives; det kan man forhandle sig til Rette om; det beror paa, hvor meget man kan tro paa de Overslag, der kommer frem. Det er det, jeg ønsker, vi skal behandle; jeg er meget imod, at man nu skal gaa ind i nye Eksperimenter og saa om nogle Aar formodentlig have nye Forhandlinger om disse Spørgsmaal, fordi det viser sig, at dette med Budgettets Tvang og Tugt bærer ingen Steder hen; det har ikke nogen Værdi.

J. Oskar Andersen: Naar den sidste ærede Taler til Slut udtalte, at han var ængstelig for nye Eksperimenter, saa maa jeg sige, at den Stilling, han i det hele taget

tog til Lovforslaget, jo i høj Grad pegede i Retning af at gøre et nyt Eksperiment, nemlig dette: at lade Teatret gaa over til privat Drift, dog stadig med Opretholdelse af, at Teatret skal være forpligtet til at være et Nationalteater; om ikke med 3 Kunstarter, saa dog saaledes, at det var et virkeligt Udtryk for et Kulturindhold. Det forekommer mig, at dette er et Eksperiment af en ganske anden Rækkevidde end det, der er Tale om ved det foreliggende Lovforslag. Forhandlingerne i den Teaterkommission, som nu gentagne Gange har været nævnt, viste jo paa det allerbestemteste, at i denne Kommission, som var sammensat paa en særdeles righoldig Maade, kan jeg sige, saaledes at den gav Udtryk for Stemninger fra meget forskellige Sider, modsatte man sig med absolut Majoritet Tanken om at lade Det kongelige Teater gaa over til privat Drift, idet man var ganske overbevist om, at dette vilde betyde Teatrets Ruin som Nationalteater. Og desuden, hvis der skulde være Tale om at opretholde blot Skygge af Tradition, vilde det ufejlbarligt føre til et økonomisk Sammenbrud, saaledes at denne private Drift ikke vilde kunne holde. Man maa derfor se paa Problemet paa en anden Maade, ogsaa paa en anden Maade, end Ministeren har anvendt ved sine tidligere Udtalelser om den eventuelle Overgang til privat Drift. Det er jo ganske rigtigt, at Ministeren har udtalt de Ord, som blev citeret, men det er ogsaa givet, at efter denne Udtalelse er jo netop kommet den grundige Undersøgelse af Spørgsmaalet, som fandt Sted i Kommissionen. Efter at Ministeren har faaet en saadan Tilslutning fra et saa stort Antal af Kommissionens Medlemmer, synes jeg, det er meget berettiget, at Ministeren ikke fremsætter Forslag om Overgang til privat Drift, men fremsætter et Forslag, som netop hviler paa denne Kommissions Betænkning.

Der er imidlertid ogsaa en anden Ting, som maa tages i Betragtning, naar man tænker paa, hvad der taler til Fordel for det foreliggende Forslag, og det er det, at der nu foreligger Vidnesbyrd om en Sæson paa Det kongelige Teater, der viser en saadan økonomisk Forbedring af det hele Forhold, at man virkelig for Alvor maa sige, at der er skredet ind og gjort et Arbejde — saaledes som ogsaa Socialdemokratiets Ordfører betonedede — fra Chefens Side og fra Teatrets Side i det hele taget, saa at Situationen i Virkeligheden nu er meget forandret, navnlig hvis man vil se hen til den, lad os sige, Ødselhed og Ligegyldighed over for ethvert Hensyn til de bevilgende